

**ת"פ 2003/14 - מדינת ישראל נגד ענד אבו עאיש (עציר) -
בעצמו, סלמאן אלהרייף (עציר) - לא בעניינו, סלימאן אבו עאיש (עציר)
- בעצמו**

בית משפט השלום בבאר שבע

4 בדצמבר 2014

ת"פ 2003-14 מדינת ישראל נ' אבו עאיש (עציר) ואח'

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

ע"י באת-כוחה עו"ד גנית אטיאס

נגד

הנאשמים

1. ענד אבו עאיש (עציר) - בעצמו
- ע"י באי-כוחו עו"ד איאד אלעטאונה ועו"ד אחמד ואתד
2. סלמאן אלהרייף (עציר) - לא בעניינו
- ע"י ב"כ עו"ד דוד דהן
3. סלימאן אבו עאיש (עציר) - בעצמו
- ע"י באי-כוחו עו"ד איאד אלעטאונה ועו"ד אחמד ואתד

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

(בענינים של הנאשמים 1 ו-3)

הנאשמים הורשעו עפ"י הודאתם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ונסיון פריצה לבניין שאינו דירת מגורים.

עפ"י המתואר בכתב האישום המתוקן ביום 01.08.14 קשרו הנאשמים קשר להתפרץ למחסן של אולם שמחות, "הנסיכה", באזור התעשייה, עמק שרה בבאר שבע כדי לבצע גניבה. במסגרת הקשר בתאריך הנ"ל, בסמוך לשעה 22:00, הגיעו הנאשמים סמוך לאולם ברכב מסוג טויוטה של נאשם 1 כאשר הנאשם 2 נוהג, וזאת כשהם מצוידים בכפפות, כיסוי ראש, מקדחה ומסור ברזל. באותו מעמד טיפסו הנאשמים 1 ו-2 מעל גדר חצר אולם שמחות שעל ידיהם כפפות וכשהם עוטים כפיה וקפוצ'ין אשר כיסו את ראשם וחלק מפניהם ונכנסו לחצר, כאשר הנאשם 3 ממתין להם ברכב במרחק קצר מהאולם. באותו מעמד ניסו הנאשמים להתפרץ בצוותא חדא למחסן האולם בכך שהחלו לנסר את מנעול דלת המחסן והסיטו את מצלמות האבטחה. המתלונן הבחין במעשיהם של הנאשמים במצלמות האבטחה והזעיק

עמוד 1

את המשטרה ובעקבות כך הגיעו שוטרים סמוך לאולם. או אז קפצו הנאשמים ליד שער החצר ופתחו במנוסה, אך נעצרו ע"י שוטרים לאחר מרדף קצר.

הנאשמים 1 ו-2 צירפו תיק נוסף שמספרו 1473-10-14 בו הורשעו בעבירה של הפרת הוראה חוקית כאשר עפ"י המתואר ביום 29.09.14 שוחררו הנאשמים, בין היתר, בתנאי מעצר בית מלאים בשבט מסעודין אלעזמה. בתאריך 30.09.14 בסמוך לשעה 14:30 יצאו הנאשמים את מקום מעצר הבית והגיעו לאזור, צומת אוהלים, ובכך הפרו את ההוראה החוקית אשר ניתנה להם. במעמד המתואר לעיל, כשהבחינו בשוטרים החלו לברוח ונכנסו לבית שהיה סמוך למקום.

במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים לא היתה הסכמה עונשית ובטרם נשמעו טיעונים לעונש נשלחו הנאשמים לקבלת תסקיר מאת שירות מבחן.

תסקיר שירות מבחן בעניינו של נאשם 1:

בתסקיר זה עולה כי עסקינן בנאשם, רווק, כבן 22, אשר בטרם מעצרו עבד באזור קדש ברנע בקטיף עגבניות ותפוחי אדמה. הנאשם שולל שימוש בחומרים משנה תודעה. הלה סיים 8 שנות לימוד. בהמשך סייע בפרנסת המשפחה ועבד בעבודות שונות ביניהם במגרש ברזל ועבודה בקטיף ירקות. הנאשם הינו בכור מבין שני אחים. אביו נכה בשל תאונת דרכים ומתקיים מקצבת נכות. לדבריו, גם אמו סובלת מנכות. הוריו של הנאשם התגרשו כשהיה צעיר והנאשם ואחיו עברו להתגורר עם אביהם. אביו נישא שנית ומנישואים אלו נולדה ילדה. גם אמם נישאה בשנית ולאם 3 ילדים נוספים מנישואים אלו. מדברי הנאשם עולה כי הקשר עם אמו מרוחק וכי קיימים מטענים ביחס לקשר עמה.

בנוגע לרקע לביצוע המעשים מסר הנאשם כי נאשם 2 הציע כי יפרצו לאולם אירועים ויגנבו משקאות שתיה ובכסף תכננו לקנות בנזין לרכבם שנתקע. הדבר בוצע על רקע מצוקה כלכלית.

שירות מבחן התרשם מבחור צעיר, בעל יכולת וורבלית וקוגניטיבית סבירה. בעל יכולות מסוימות לתפקוד תקין כשהדבר מתבטא במישור התעסוקתי. שירות המבחן התרשם מנאשם בעל מאפייני אישיות ילדותיים ובלתי בשלים, בעל עמדה קורבנית ונטיה להשליך אחריות לנסיבות חייו על גורמים חיצוניים. זה גדל עם העדר דמות אם ותחושות שלא זוכים לקבל מענה רגשי תואם. שירות מבחן התרשם שהדבר משרת מטרותיו האישיות. הנאשם עשוי לפעול באופן פורץ גבולות ללא חשיבה על השלכות מעשיו והמחירים אותם יאלץ לשלם וכי יכולתו של זה לעמוד בגבולות חיצוניים ופנימיים מוגבלת. ביחס לעבירה בה הורשע התרשמו בקושי לקבל אחריות מלאה על ביצועה ובנטיה להפחית את חלקו.

שירות מבחן בסוף תסקירו משקלל את גילו הצעיר, מאפייני אישיותו. הקושי להיענות לגבולות פנימיים חיצוניים ומשכך להערכתם הטלת עונש מוחשי קצר לצד עונש צופה פני עתיד משמעותי יש בו כדי להוות גורם חיצוני משמעותי.

תסקיר שירות מבחן בעניינו של נאשם 3:

נאשם 3 הינו אחיו הצעיר של נאשם 1. מתסקיר שירות מבחן בעניין נאשם זה עולה כי המדובר ברווק, בן 18, אשר בטרם מעצרו עבד לדבריו כמסגר בחברת "אדי קרן", בבאר שבע. סיים 10 שנות לימוד ולא המשיך במסלול זה נוכח רצונו לסייע בפרנסת המשפחה.

הואיל וכפי האמור עסקינן בנאשמים אשר הינם אחים לא אחזור על הרקע המשפחתי ועל הרקע לביצוע המעשים ביחס לנאשם זה, ואפנה לדברים שנאמרו בעניין זה ביחס לנאשם 1. לצד זאת, יצוין כי נאשם זה הוסיף ומסר שירות המבחן כי במועד הפריצה הוא לא רצה להשתתף באופן פעיל בפריצה ומשכך נשאר ברכב והמתין לנאשם 1 ו-2.

הערכת הסיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות ביחס לנאשם זהה להערכת שפורטה ביחס לנאשם 1, אולם בשונה ממנה מצוין כי נאשם 3 הביע חרטה על מעשיו וכי הוא מעונין לשוב לניהול אורח חיים נורמטיבי. לאחר שקלול נסיבותיו האישיות, גילו, היעדר עבר פלילי, ומנגד, הקושי בהצבת גבולות פנימיים ובעמידת גבולות חיצוניים המוצבים לו - שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית גם ביחס לנאשם זה ואף המליץ על הטלת עונש מוחשי בפועל קצר, לצד מאסר מותנה.

טענות הצדדים

בטיעוניה לעונש הפנתה ב"כ המאשימה ביחס לתיק הפריצה לנסיבות ביצוע העבירה המלמדות על המסוכנות הרבתית הנשקפת מהנאשמים. כמו כן, ביחס לתיק הפרת ההוראה החוקית ציינה כי אלו הפרו את תנאי שחרורם לאחר יום אחד בלבד מהחלטת השחרור ומכאן עולה כי עסקינן בנאשמים הנעדרים מורא מפני החוק. בהתאם לתיקון 113, הפנתה לערכים המוגנים בהם פגעו הנאשמים במעשיהם, בכללם, שמירה על הפרטיות, הגנה על ביטחון הציבור ורכושו וכן שמירה על חיי מסחר תקינים. בנוגע להפרת ההוראה חוקית הרי שאלו במעשיהם פגעו בשלטון החוק וזלזלו באופן בוטה בהחלטה שיפוטית. כמו כן, ציינה כי מעבר לנזק הרכושי יש לקחת בחשבון את הנזק הפוטנציאלי כי אירוע מסוג זה יתפתח לכדי אירוע אלימות של ממש. אשר למתחמי הענישה - זו סבורה כי בגין תיק הפריצה ראוי שמתחם הענישה ההולם ינוע בין 10 חודשי מאסר ועד 30 חודשים וכי בגין תיק ההפרה ראוי שהמתחם ינוע בין מאסר מותנה ועד 3 חודשים מאסר בפועל. ביחס לתסקיר הפנתה לכך ששירות המבחן בא בהמלצה עונשית מוחשית הואיל והתרשם ביחס לשני הנאשמים כי היכולת להצבת גבולות פנימיים וחיצוניים הינה מוגבלת וכי אלו עשויים לפעול באופן פזיז על מנת לשרת את מטרותיהם. בנסיבות אלו, עתרה בהשתתף עונש מאסר ברף הבינוני- גבוה למתחם לו עתרה, וזאת לצד הטלת מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

מנגד, ב"כ הנאשמים הפנה בראש ובראשונה לגילם הצעיר של הנאשמים ולכך שאלו נטולים עבר פלילי. עוד הפנה לנסיבות חייהם הלא פשוטות כמפורט בתסקיר. ביחס לתיק ההפרה ציין כי אין המדובר בהפרה בוטה, שכן, אלו נמצאו בסמוך לכתובת מעצר הבית וכשהבחינו בשוטרים סבו על עקביהם לאלתר. עוד ציין כי יש ליתן הדעת לכך שבסופו של יום עבירת הפריצה לא הושלמה ומכאן שהפוטנציאל כי האירוע יתפתח לאירוע האלימות הינו נמוך יותר מאשר במקרה שבו הפריצה אכן מתרחשת בפועל. הלה סבור כי מכלול הנתונים מוביל לכך שאינטרס השיקום גובר על האינטרס הציבורי, ומכאן שניתן להסתפק בתקופת ימי המעצר, לצד עונש הצופה פני עתיד.

דין והכרעה

בעבירת הפריצה פגע הנאשם במעשיו בערכים המוגנים של הזכות לפרטיות וכן בהגנה על ביטחון הציבור ורכושו. על הפגיעה הכלכלית ועל הענישה שיש לנקוט בעבירות מסוג זה ראה רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל (21.2.08):

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו-אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרוניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם... ראוי כי פורצים או פורצים בפוטנציה ידעו כי עלולים הם למצוא עצמם, משיילכדו, מאחורי סורג ובריח-כדי לפטור מעונשם, ולו לתקופת מה, את הציבור".

בעבירת הפרת הוראה חוקית פגע הנאשם גם בתקינות הסדר הציבורי ובשלטון החוק. על החומרה שיש לנקוט במקרים בהם נאשמים מפרים את האמון שניתן להם ע"י בית המשפט, אפנה לדבריו היפים של כב' השופט פרידלנדר בעמ"ת 21821-03-13 מדינת ישראל נ' אבו קיען (12.3.13), אשר אמנם נאמרו במסגרת הליכי מעצר אולם כוחם יפה גם לעניינו:

"יש מקום, ככלל, להעניק לעוברי חוק הזדמנות שנייה. אולם, "מתוך שהקלת עליו בתחילתו - החמרת עליו בסופו". כאשר ההזדמנות הנוספת, והאמון הגלום בה, מופרים - יש מקום לתגובה אסרטיבית של רשויות אכיפת החוק, לבל יועבר המסר כי לעולם יוכל עובר החוק לצפות לסלחנות חוזרת ונשנית. מסר כזה יחבל קשות בתוחלת ההרתעה של העיצומים החוקיים".

עוד יפים לעניינו דברי כב' השופט אינפלד בת.פ. 911/08:

"יש לזכור כי כל הפרה של הוראה חוקית היא החלטה מודעת להפר הודעות של ביהמ"ש החלטה להפר צו הגנה, פוגעת במוסד חשוב זה שהוא אחד הכלים החוקיים המעטים הניתנים לאזרח על מנת להגן על עצמו מידי איום. סלחנות כלפי הפרה שלצווי ההגנה תפחית מיעילותם, תעמיד בסכנה את אלו שבתי המשפט מבקשים להגן עליהם, תגביר האלימות, ותחייב נקיטה באמצעים דרסטיים יותר ויתר נגד הגורמים המסכנים, כגון מעצר או חלופת מעצר".

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של התפרצות לבית עסק בנסיבות דומות בתיק שבפני הרי שזו נעה בין מספר חודשים בודדים ועד שנתיים מאסר בפועל.

במסגרת רע"פ 7709/12 סולטאן נ' מדינת ישראל (4.11.12), במסגרת רע"פ 8114/10 חדיד נ' מדינת ישראל

(7.11.10), במסגרת רע"פ 5519/10 וינקור נ' מדינת ישראל (14.9.10), במסגרת רע"פ 5552/10 ברכה נ' מדינת ישראל (25.7.10).

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירה של הפרת הוראה חוקית - זו נעה בין מאסרים מותנים ועד חצי שנת מאסר כאשר בית המשפט נותן דעתו לטיב ההפרה, האם נלוו אליה עבירות נוספות, משך זמן בו שהה הנאשם בתנאים מגבילים עד אשר הפרם וכן מידת ההגבלות שהושתו על הנאשם מלכתחילה עובר לשחרורו.

בבחינת נסיבות ביצוע העבירה, ולחומרא, הרי שמדובר בביצוע בצוותא חדא של שלושה נאשמים המגיעים בשעת לילה אל בית העסק, נתון אשר הוא בפני עצמו יש בו כדי להחמיר עם השלושה. הביצוע בצוותא חדא מקל על ביצוע העבירות, בין היתר, על ידי חלוקת תפקידים כפי שנעשה בענייננו כאשר נאשם 3 נותר להשגיח ברכב והנאשמים 1 ו-2 קפצו מעבר לגדר לצורך ביצוע ההתפרצות.

הביצוע בצוותא יכול לקצר את משך ביצוע העבירה (לרבות העמסת הרכוש). הגם שלכאורה חלקו העובדתי של נאשם 3 במזימה קטן יותר מחלקם של נאשמים 1 ו-2 לא מצאתי כי הבדל זה מצדיק פער בענישה ביניהם. העשייה הפלילית מחייבת לעיתים ביצוע "תפקידים" המתמצים באבטחת יתרת הנאשמים. לכל תפקיד משמעות בקידום המזימה העבריינית כאשר חשיבותם של אותם תפקידים אינה נמדדת אך במספר הפעולות הפיזיות שביצע כל אחד מן המעורבים. החלוקה לעיתים הינה מקרית ולא דווקא מתוך רצון של פלוני שחלקו יהיה קטן יותר כפי שניסה לצייר זאת הנאשם 3.

המדובר בחבורה שפעלה בדרך שאינה מביישת עברייני רכוש מיומנים. המדובר בהגעה עם ציוד פריצה הכולל מסור ברזל, מקדחה וכפפות. אלה כאלה מלמדים על תכנון מוקדם, והשרשתם של דפוסי עבריינות מובהקים. הנאשמים מזהים את מצלמת האבטחה ומסיטים אותה, וכך גם עוטים על ראשיהם פרטי לבוש באופן שיקשה על זיהויים, וכפפות באופן שימנע הותרתן של טביעות אצבע. אלה אינם צולחים במשימתם, אך בשל הזעקתם של שוטרים למקום על-ידי המתלונן. גם בשלב זה אלו מנסים להימלט, ולאחר מרדף קצר נעצרים.

לא נגרם בפועל נזק משמעותי לבעל העסק אולם פוטנציאל הנזק רב הוא ומשמעותי. בשל מעשיהם של הנאשמים ודומיהם בתי עסק רבים נאלצים להוציא סכומי עתק על התקנת אמצעי בטיחות, לרבות מצלמות אבטחה, אזעקות ולא אחת גם שימוש בשירותי חברות אבטחה הפרטיות. עבירות שכאלו לא אחת יכולות ותידרדרנה לכדי אלימות והדברים אמורים ביתר שאת, שעה שמדובר בחבורה של מתפרצים כשבדיהם כלי פריצה. יש במעשים אלו גם לפגוע בתחושת הביטחון האישי של המתלונן אשר כאמור נאלץ בזמן אמת לצפות דרך מצלמות האבטחה כיצד הנאשמים מנסים לגזול את רכושם.

הנאשמים בדבריהם לק. המבחן ציינו כי ביצעו את המיוחס להם על מנת לקנות בנזין לרכבם שנתקע בדרך. לא בכדי, שירות המבחן ציין בהקשר לכך כי אלו התקשו לקבל אחריות מלאה על ביצוע המעשים המיוחסים להם. אין המדובר במשובת נעורים של מספר נאשמים שביקשו למלא מיכל דלק אלא התנהלותם כאמור התנהלות של חבורת עבריינים מיומנת שכל קשר בין המעשים שביצעו לבין רצון למלא דלק למכוניתם שנתקעה רחוק עד מאוד (מבלי להקל גם

בעבירות רכוש שתכליתן השגת ממון לצורך רכישת דלק).

אשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית הרי שמחד אין מדובר במי שנמצאו מרחק רב ממקום מעצר הבית בו היו אמורים להיות וכך גם לא בוצעה עבירה נלווית לאותה הפרה. מאידך, לא ניתן להתעלם מפרק הזמן הקצר ביותר שעבר מיום שחרורם ועד אשר אלו הפרו אותו יום בלבד למחרת השחרור.

לשון אחר, אין המדובר במי שלאחר חודשים ארוכים במעצר בית לא יכלו עוד לשאת את התנאים וביקשו להתאוורר אלא במי שמלכתחילה זלזלו בהחלטת בית המשפט. הדברים מקבלים משנה תוקף דווקא נוכח דברי בא-כוחם אשר ציין כי שחרורם לא נעשה על אתר וכי אלו שהו תקופה ארוכה בת כחודשיים ימים עד אשר נמצאו הערבים והכסף הנדרש לצורך שחרורם. עוד יש ליתן הדעת כי בדומה להתנהלותם בנסיון ההתפרצות גם בתיק המצורף שעה שהשוטרים הבחינו בהם אלו נמלטו ונכנסו לאחד הבתים על מנת להקשות את תפיסתם.

לאור האמור לעיל, ובשים לב לערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו וכן בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות אשר ביצעו הנאשמים בתיק הפריצה נע בין 9 חודשים ל-24 חודשי מאסר בפועל, ובגין העבירה של הפרת הוראה חוקית מתחם הענישה נע בין 1 ל-4 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשם של הנאשמים בגדרי המתחמים הרי שיש ליתן משקל נכבד להודאתם ולחסכון בזמן השיפוטי היקר. כך גם יש ליתן משקל נכבד לעובדה שמדובר בנאשמים צעירים בגיל. הדברים אמורים בפרט בעניינו של נאשם 3 אשר במועד ביצוע העבירות חצה את רף הבגירות במספר חודשים בלבד. בעניין זה ראו ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.13) בו כב' השו' ג'ובראן פרס יריעה רחבה בנוגע לשיקולי הענישה ביחס לקבוצת "בגירים צעירים" (גילאי 18 - 21). לשני הנאשמים אין הרשעות קודמות ולמעשה זוהי הפעם הראשונה בה הם נותנים את הדין בפלילים. נסיבות חייהם של אינן קלות כפי המפורט בתסקיר.

המדובר בנאשמים שהינם אחים כאשר מחד ייתכן שיש במאסרם המשותף כדי להקל עמם אולם השפעת מאסרם על יתר המשפחה בדגש על הוריו, אשר שניהם סובלים מנכויות שונות, הינה משמעותית.

בשל כל שפורט לעיל הרי שמתבקש הוא לבחון אפשרות חריגה מטה ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום. בחינה שכזאת לדאבונם של הנאשמים מלמדת כי אין מקום ליתן משקל להליך שיקומי מעבר לנתונים האובייקטיביים שיבואו לידי ביטוי בגדרי המתחם. שירות המבחן מצוין ביחס לשני הנאשמים כי להם קושי בהצבת גבולות פנימיים וחיצוניים וכאשר ברצונם לשרת את המאויים האישיים שלהם - אלו יפעלו באופן אימפולסיבי וללא כל חשיבה על ההשלכות שבמעשיהם. שירות המבחן לא מצא לבוא בהמלצה טיפולית וכאמור ביחס לשני הנאשמים מצא שיש להטיל עונש מאסר אם כי קצר באורכו. יש בנתונים אלו כדי ליתן משקל מסוים אם כי לא רב גם על הרתעת היחיד. כמו כן, נוכח נפיצות העבירות שבכגון דא יש ליתן הדעת לשיקולי הרתעת הרבים.

כאמור בסע' 40 י"ג (ב) לחוק העונשין, לאחר קביעת המתחמים רשאי ביהמ"ש לקבוע עונש נפרד לכל אירוע או

לחילופין לקבוע עונש כולל לכל האירועים. בעניינו מצאתי לקבוע עונש כולל בגין כל העבירות שיכלול מאסר בפועל בגדרי המתחם, מאסר מותנה והכל כפי שיפורט להלן. נקיטה בדרך זו תאפשר לבית המשפט לילך כברת דרך קטנה לקראת הנאשמים על רקע מאפייניהם וזאת מבלי שיהיה בכך כדי לשנות מהמתחמים שראוי היה לקבוע בעניינם.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הנני גוזר הנאשם 1 את העונשים הבאים:

- א. 9 חודשים מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרם.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו וזאת למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון.
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.
- ד. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית.
- ה. 2,000 ₪ קנס או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 02.02.15.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הנני גוזר הנאשם 3 את העונשים הבאים:

- א. 9 חודשים מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרם.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו וזאת למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון.
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.
- ד. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית.
- ה. 2,000 ₪ קנס או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 02.02.15.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום, י"ב בכסלו התשע"ה, 4/12/2014, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט